

Jézus Urunk tanítása

2019. július 5.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve ismét egyek vagytok a fájdalom, szenvedés Golgotáján.

A mai napon a tanításom, amely felétek szólt, szintén, szinte három részre lehet bontani, egy tanítás, de három részre bontva¹: az első része, ugye, az, amikor az írástudó vagy a törvénytudó – mindegy, hogy mely szót használjátok – próbára akar tenni, és megkérdezi, hogy mitévő legyen, hogy elnyerje a kegyelmet az életben. Ekkor mi van feléje, a válaszom?

– Mi ír számodra az *Írás*? És mit olvastál a törvényben?

Akkor elmondja:

– Szeresd Atyádat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből.

Erre feléje a válaszom?

– Helyesen válaszoltál. Most e szerint élj és cselekedj. De mi volt még ebben? És szeresd felebarátodat, mint saját magadat.

Ugye, magunkat tudjuk szeretni, de szereted-e a felebarátodat?

Neki is mi volt erre a kérdése?

– Vajon ki lehet az én felebarátom? Kit kellene szeretni? És hogyan legyünk egyek az életben?

Erre adtam a második szakaszt, a példabeszédet. Nem volt ismeretlen számotokra, mert már hallottátok. Ugye, az, hogy elindul az ember Jeruzsálemből Jerikóba, majd rablók kezére került, kifosztották, véresre verték, félholtan ott hagyták.

Most nem mondom el teljesen az egész tanítást, hisz hallottátok már az elején.²

Hisz hárman mentek el mellette, és csak a harmadik vette észre, hogy „ő felebarátom, és szüksége van a segítségemre”.

Meg is kérdeztem, ugye, a harmadik szakaszban, hogy e három emberből ki volt az igazi felebarát, aki észrevette a rablók kezébe jutott embert, a segítségnyújtást.

Mi volt rá a válasza?

– Hát a harmadik, aki irgalmasságot gyakorolt.

Ismételten helyesen válaszolt.

– Most menj, és te is e szerint cselekedj az életben.

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Az irgalmas szamaritánus* (Lk 10,25–37).

² ti. a Golgota előtti ajándék-tanításban

Ugye, milyen az, mikor irgalmasságot kell gyakorolni? Akkor valóban fel kell ismerned a felebarátodat a testvérben, hogy szüksége van a te segítségnyújtásodra. Hisz a második szakasz ezt tükrözi számotokra, hogy felismerd mindazt, akivel lehet, hogy nemcsak naponta, nemcsak hetente, nemcsak hónaponta, lehet, hogy ritkábban találkozol, de mégis azt mondhatod, hogy felebarátod, örültök a találkozásban, felismeritek egymást, és ha szükség van, akkor segítitek egymást.

Mert itt, ebben a tanításban, ugye, az első, akinek arra vitt az útja, az volt a pap.

A pap is tanítást ad felétek, de mit ér az ő tanítása, ha nem a szerint cselekszik, és nem a szerint él? Mert tanítást mondhat nektek bárki bármikor, ahogy a pap is adja felétek a szentbeszéde által a tanítást. De ha nem cselekszi azt, akkor ő irgalmasságában van jelen a cselekedeteiben, vagy éppen csak „megvagyok, elvagyok” – a ti szavakat használva.

Utána, ugye, jött a levita, aki csak egy – úgy mondhatom számotokra – minimális mértékkel tett többet, mint a pap, mert a pap ránézett, és tovább haladt, ő megállt, megnézte, de az után ő is továbbment. Nem találta benne a segítségnyújtásnak küldetését, felismerését, ajándékát, hogy „valóban felebarátom”? Végignézte, s ő is elment.

Jött a harmadik. Ugye, ki ő? A szamaritánus, akire azt szokták mondani, hogy szinte nem is érintkezhet ezekkel az emberekkel.

Mert hogy? van az a tanítás?

Mikor Szamáriába megyek, és megjelenik az asszony a kútnál³, és meglepődik, hogy Jeruzsálemből való ember megáll e kútnál.

De itt ő nem azt nézte, hogy most ő jeruzsálemi, hova valósi – ő felismerte benne a felebarátot, a felebarátnak szüksége volt a segítségre, ezért segítséget nyújtott számára, nem hagyta ott összeverve, félholtan, hanem amije van, amiből tudott, nyújtott neki segítséget, sőt, még rá is bízta a fogadásra. És mit mondott neki? Kivett két dinárt, amelynek akkor értéke volt, és nem sajnálta. Mit mondott a fogadósoknak?

– Ezt odaadom, és viseld gondját. De ha többet költesz, mint amit adtam, visszajövet megadom neked.

Tehát annyira meghagyta, hogy segítsen rajta, hogy a felebarát valóban meggyógyuljon, megerősödjön, önmaga lehessen, és egyedül ismételten visszatérhessen oda, ahonnan elindult.

És ez az igazi felebaráti szeretet, ez az irgalmassági szeretete.

Ugye, adtam már nektek tanítást az irgalmasságról, hogy azt mennyire kell felismerni, elfogadni, és a szerint cselekedni.

Amikor az irgalmasságban, ha csak kimentek e helyen a szentmise áldozatára, és egy kicsit körbenéztek, és felismeritek önmagatokat, felismeritek felebarátaikat, és öröm tölti el szíveteket, hogy „ismét egyek vagyunk”. De a felebarátnak nemcsak ennyi a feladata, hanem tenni és cselekedni kell – a felajánló

³ Jn 4,1–15

imában, a felajánló fohászban, a felajánló kérdésben, az őszinte szeretetben, megnyitni szívedet a kegyelemhez, eggyé válni e kegyelemmel? Mert ezek, ha mind benned vannak, akkor te is meg tudsz nyílni a felebarátod felé, tudtok örülni egymásnak, és ha szükséges, segítetek egymásnak a mindennap jelenlétének életében.

De ez a tanítás – most Én három részre bontottam nektek, de mégis egy rész a legfontosabb, amit a fő parancsnak is lehet mondani, hogy: *Szeresd Istenedet, Atyádat teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből.* Ha ezek mind megvannak benned, akkor ez a parancs a főparancsban szeretetté változik át, és a szeretetet tükrözi számotokra, hogy a főparancsot szeretetté formáljuk át, s azt mondom: „Legfontosabb a szeretet, ami által az Atya gyermeke vagyok, Hozzá tartozom, mert Ő megtanított, hogy mi a szeretet, mi az öröm, mi a béke, mi a kegyelem, ezek hogy áradnak reánk, hogy töltik be szívünket, lelkünket, és hogyan működik rajtunk és bennünk.” És ha ezeket mind megértjük és meg tapasztaljuk, akkor működhet már rajtunk és bennünk a felismerés, amit az irgalmassági cselekedetekre tudjuk fordítani a szeretetben, a kegyelem működésében a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Mert, ugye, hogy szoktuk ezt régebben mondani egy másik tanításnál is?

Hogy ha én adok önmagamból, akkor várhatok is. De ha én nem nyújtok semmit, akkor hogyan várok? Legalább annyit kaphassak én, amennyit én önmagamból adtam. S akkor ez ilyen szépen, körforgásában működik rajtatok és bennetek a kegyelem révén. Mert az ajándék, a kegyelem és a szeretet így tud összekötni benneteket a mindennapi életben, a mindennapi élethez. És akkor el tudod fogadni a felebarátot még akkor is, ha nem teljesen közüled való, de fel tudod ismerni, tudod szeretni, tudod átölelni, tudod érezni és értékelni, és akkor már az irgalmasságban is eggyé tudtok válni a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy „én az irgalmasság szeretetében szeretem felebarátaimat, testvéreimet, eggyé válok velük a mindennapi jelenlétemben, hogy a kegyelem összeköthessen bennünket”, és érezd, hogy hova tartozol, és kinek a testvére vagy, és a testvérben hogyan érted és érzékeled a tanítást e működő kegyelemmel, e működő szeretettel. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok, ahogy már máskor is mondtam számotokra, Én vagyok a Szeretet, és ezt a Szeretetet ajándékozom nektek, árasztom felétek, hogy töltse be szíveteket, lelkéteket, egész lényeteket, és akkor szeretetből tudtok változni, szeretetből tudtok örülni, és szeretettel tudjátok elfogadni felebarátaitokat épp úgy, mint önmagatokat e tanítás mondanivalója révén a mindennapokban, a mindennapokhoz.

És ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom. Ma az irgalmasság szeretetét árasztom reátok, hogy töltse be szíveteket, a lelkéteket, egész lényeteket, hogy működjön rajtatok és bennetek, és fogadjátok el felebarátaitokat csak úgy, mint önmagatokat a kegyelemhez, a szeretethez, az örömhöz és a békéhez.

Áradjon reátok a mai napon az irgalmasság szeretetének áldása.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme, fényének sugarával, öleljen át, ami az irgalmasságot tükrözi felétek, és tudjátok elfogadni, gyakorolni, és ez által működni a mindennapokban, a mindennapokhoz a felebaráttal, akit legalább annyira tisztelsz, szeretsz, mint önmagadat e tanítás által a kegyelemben.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!